

Az öreg most nagyuri göggel dült hátra a zöld-piros autó kényelmes bőrpárnáira. Mellette, a finom ülésen ott volt az ismerős régi, kopott fekete bőrtáska és szájában az örökké füstölgő kurtá szivar. Minden a régi, a megszokott volt rajta, csak az arcán volt valami új: annak az embernek a büszkesége, aki sokat gyalogolt életében és most lenézi a talpalókat. A furcsaszínű autó pedig vidáman száguldott vele egyik postaszekrénytől a másikig. Egy-egy pillanatra mindegyiknél megállt, hogy az öreg levélarató beleírthesse borszatyrába tartalmukat, aztán robogott tovább.

Elgondoltam, hogy az öreg most félóra alatt fáradtság nélkül megjárhatja azt a hatalmas utat, amely nem is olyan régen egész napját elrabolta, sőt végigjárhatja naponta többször is, aminek pedig a szerelmesek örülhetnek, mert hiszen így egy-két órával hamarabb olvashatják szívük bálványának írásba foglalt keserveit.

Vajjon mit szólnának ehhez az autóhoz a hajdani szerelmesek, akik helekig, hónapokig vártak a sárban, hóban elakadó postakocsik kúrtzavára.

Magyar László.

Még egy nyári vita a tanácsban a színházról.

A csütörtöki tanácsülésen, mielőtt Gaál Endre abbahagyta volna referálását, megjegyezte, hogy a mai ülés programja nem lenne teljes, ha a színház ügye nem kerülne szönyegre. A tanács tagjai mosolyogva fordultak feléje és Bokor Pál megkérdezte:

— Mit akarsz előadni, Bandi?

Gaál Endre kezébe vette az aktacsomót és válaszolt:

— Itt az írás, olvassátok...

— Olvasd csak te — válaszolt Fodor Jenő —, nekem úgy is elegendő van már az egész színház-üggyel!

Erre Gaál elreferálta, hogy újabb ajánlat érkezett a színház átvételére. Az új ajánlattevő Jakabffy Dezső, az aradi társulat rendezője.

— Ki ez a Jakabffy? — kíváncsiskodott Fodor Jenő.

— Az öregnek a fia — válaszolt Gaál.

Gaál Endre megjegyzésére élénk derűtség vett erőt a tanács tagjain és Szendrey Jenő még kihívta a Jakabffy Dezsőről szóló ismertetést:

— Tancos komikus volt Aradon!

— Hát mit válaszoltál neki, Bandi? — kérdezte végül Bokor Pál helyettes polgármester.

— Még egyelőre semmit — mondotta Gaál —, odateszem a többi mellé.

A humoros hangulatu beszélgetés pedig azzal végződött, hogy egy jókedélyű tanácstag ezt mondta:

— Öreg drámai apa lesz belőle, amíg elnyeri a szegedi színházat.

Fodor Jenő megsimogatta ritkuló haját és csak annyit mondott, hogy csak márezt a színházügyet ne hoznák ide a tanács elé többé! Mire Gaál Endre az utolsó pontot ezzel tette a vita végére:

— Mit írnának akkor nyáron az újságok?

Faragó János, aki Szeged határában él és aki 30 éve nem látta a várost.

A szegedi tanyákon nem ritka az olyan eset, hogy öreg gazdák felett eltelnek az évtizedek anélkül, hogy a városba bejőnnének. Mindenük megvan a tanyán. Kulturszükségletük nincsen. Korán, kakaskurukékoláskor kelnek és alkonyattal már nyugvóra térnek. A különböző évszakok észrevétel nélkül röpülnek el. A kalendáriumi ünnepek csak arra jók, hogy olyankor nagyobbakat lehet enni és többet lehet nézni az egykedvűen szálló pipa-füstjébe.

Faragó János, aki nem messzire a várostól, a Kecskés telepen lakik, három évtizede nem volt a városban. Nem volt kíváncsi a városra. Megélt nélküle. Faragó János egyszerű földmives volt sok apró-gyerekkel. A fiatalok jártak be helyette. Még a krajcáros újságra sem volt kíváncsi. Autó se ment el soha a földcskője mellett. Néha-néha magasan lebegő repülőgépet látott. Tekintete utána révedt. Jól megbámulta és vagy a pipáját tömte tovább, vagy újabb vágásra emelte fel a kapáját. Három évtized! Hol volt a város harminc évvel ezelőtt. Gírbá-gúrba sineken zöldre festett kalitka gurult. Lóvonatra hívták. Akkor volt benn utoljára a városban és akkor is törvényben. Most is, harminc év után.

Történt pedig úgy, hogy Faragó János idézést kapott a szegedi rendőrségtől. Bűnügyben. Amikor az idézőlevél kiérkezett a tanyák közé, nagy volt a meglepetés. Ugyanis két Faragó János él a

tanyán. Az apja és fia. A fiatalabb nem akarta vállalni a bűnügyet, így hát az öregnek kellett bejőnni a városba. Hogy milyen előkészületekkel vágott neki a városnak, arról hallgat a fáma. Csütörtökön reggel ott volt a rendőrségen. Subában, juhászbottal.

Hangos köszöntéssel lépett be a hivatalos helyiségbe és mindjárt meglátszott rajta, hogy sohse volt még irodában. A rendőrfogalmazó kérdésére elmondta, hogy mikor született. Ekkor derült ki, hogy tulajdonképpen nem is őt idézték, hanem a fiát. Az öreg magyar mindjárt jobb kedvre derült. Nagy bőbeszédűséggel elmondta, hogy harminc éve nem volt a városban. Aztán meg azt is, hogy unokája, aki vele jött, az indóháznál sárga villamosra ültette.

Az ügyeletes szobában levők nem tudtak hová lenni a csodálkozástól. Az öreg pedig mesélt, mesélt a régi városról, meg arról, hogy milyen élet volt a városban, amikor utoljára benn kopította a flasziert. Azután visszatért a törvényre, meg a törvényház „irodációjára”, ahol harminc évvel ezelőtt juss miatt pörösködött. Beszélt volna késő délutánig is, de a rendőrfogalmazó utjára bocsátotta. A kedélyes marasztalás után Faragó János kijelentette, hogy most már elég volt neki a városból és életében már nem is fogja a város többet látni.

Felakasztotta magát a 69 éves Vári Károly, mert félt, hogy kenyér nélkül marad.

A szegedi kapitányság ügyeletes rendőrleltárát csütörtökön délelőtt 11 órakor arról értesítették, hogy a Tündér-ucca 8. számú házban egy férfi felakasztotta magát. Moldoványi László rendőrfogalmazó és dr. Berkes Imre rendőr-orvos azonnal a helyszínre siettek. Mire a rendőrség emberei kiértek, a holttestet már a szomszédok levágták a kötélről és azt gondolva, hogy még van benne élet, mesterséges lélegzéssel kísérleteztek, de hasztalanul. A rendőrorvos is megvizsgálta és megállapította, hogy a halál mintegy félórddal azelőtt következett be. A hivatalos jegyzőkönyv fővételeknél megállapítást nyert, hogy az illető Vári Károly 69 éves fogyszíves adóbiztos. Az adatokat az elhunyt leánya mondotta jegyzőkönyvbe kétségbeesett sírás között, aki elmondta aztán, hogy szegény édesapját a kétségbeesés kergette az öngyilkosságba.

Az elhunyt még a háború alatt állott a fogyszívesi adóhivatal szolgálatába és azóta az év tavaszáig kifogástalan pontossággal teljesítette kötelességét. Mintegy négy-öt hónappal ezelőtt azután főnöke egy napon azt a kijelentést tette édesapjának, hogy gondoskodjon elbocsátásáról ügyében. Ez a hír annyira és oly váratlanul lepte meg az öreget, hogy elűl a perc-től belegeszkedni kezdett. Ugyanis olyan állásban volt, melyben még nem rendezték a nyugdíjkérdést és így az öreg elbocsátása esetén teljesen pénz nélkül maradt volna. A kilátástalan jövőtől való kétségbeesett rettegés napról-napra jobban aláasta egészségét. Március vége felé azután belegszegére hivatkozva szabadságot kért, amit azonban megtagadtak tőle. Lázasan beteg három hónapig teljesített szolgálatot még szakadó esőben is a huspicacon, csak hogy el ne bocsássák.

Most négy hete nyári szabadságot kapott, amikor is már elkerülhetetlenné vált az orvosi kezelés. Felkereste dr. Szameket leánya kíséretében. Az orvos dr. Mezei István állapította meg. Ezután a betegségét kereste fel, ahol dr. Bacsó ezenfelől még kezdődő elmebaját állapította meg. Az elkeseredett Vári Károlyt leánya, Zsávia Béláné, ettől az időtől fogva magánál tartotta, mert féltették az öreget Tündér-uccai lakásán egyedül hagyni.

Ettől az időtől kezdve még nagyobb buskomorság vett erőt rajta, amelyet olykor egy-egy nagyobb idegrohammal párosult erős kiöreges zavart meg. Ilyenkor kétségbeesetten kiabált:

— Nincs pénzem, öreg vagyok, kidebnek, kell a hely a fiataloknak. Mehelek koldulni,

járhatok meztelekre, mert nem lesz pénzem tisztességes ruhát venni.

Fodor tanácsnok ekkor megnyugtatta a kétségbeesett embert, hogy addig marad állásában, ameddig csak bírja a munkát. És ha véletlenül mégis elbocsátának, a tanács nem fogja elengedni öres kézzel.

Csütörtökön reggel is erős idegrohama volt, amelynek elmultával pénzt kért leányától, hogy megának új ruhát vegyen. Zsüvinné azonban nem mert nagyobb összeget az öregre bízni, hanem azzal nyugtatta meg apját, hogy majd a délután folyamán együtt fognak elmenni bevásárolni. Az öreg egy darabig feltett volt otthon, majd féltiz felé leánya Brüsszeli-köruti lakásáról azzal távozott el Tündér-uccai saját lakására, hogy ott az ajlón egy cédulát fog kifüggeszteni, amelyre felírja, hogy hol találhatók.

Eltávozása után egy órával leánya már nyugtalanodni kezdett és egy kislit, a tizenkétéves Bárdny Bélát elküldötte a Tündér-uccába, hogy nézze meg, mi van vele. A kislit odaérve az öreg lakására, a konyhaajtót zárva találta, de ahogy benézett a félig nyitva levő kamraajtón keresztül, észrevette, hogy bñt a kamrában van az öreg és a nyakától egy kötél húzódik fölfele a gerendára.

Rögtön átszaladt Nyári Károly lakatoshoz, hogy nyissák ki az ajtót. Nyári Károly kinyitotta a konyhát és eléműlten látta, hogy a szerencsétlen ember a kamrában felakasztotta magát. Észrevették, hogy lába a földet éri, azon reményben, hogy hátha még sikerül megmenteni, levágták a kötélről és a konyha közepére fektetve, mesterséges lélegzéssel próbálták élelrekelteni.

Nemsokára azután megérkezett leánya is, aki zokogva borult szerencsétlen apja mellé és kétségbeesetten próbálta szőlítgatni, de mindhiába. A délután folyamán a hullaházba szállították a szerencsétlen 69 éves Vári Károly holttestét.

Nagy idényárusítás!

Az összes raktáron lévő nyári ruhák, bluzok és pongyolák mélyen leszállított áron kerülnek eladásra

Mülhoffer Nővérek

divatruházában Széchenyi tér 12. (Barcsay-palika mellett.) 285

Varrást nagyon jutányosan vállal!

KORONDI és LICHTMAN

CIPŐK

PÁLFY FERENCNÉL, Kölcsey u. 1.

(Royal-szálló-épület.) Telefon 18-15.

Nagy választék legújabb divatu cipők különlegességekben Rózsafa és drapp divatcipők 350 ezer koronától.

Szürke divatcipők 35-37 számig 290 ezer kor.

Üzletátalakítás miatt

a raktáron lévő összes druk, ugymint: férfi és női szövetek, siffonok, vásznak, festők, kartonok, p. delének, zefírek, kanavászok, flanelek, bar-chetek, libertyk és selymek stb. mélyen leszállított árban lesznek eladva. 291

Versenyáruház

Református palota, a görögúrdóval szemben.